

EMRİ HİKAYELER

Derleyen: Ruhi ERBAB
Çeviren: Enisa MARUFİ

Ağustos 1997 Sivas

İÇİNDEKİLER

BENİ BAĞIŞLA EFENDİ
HZ. ABDÜLBAHA ABBAS EFENDİ
HÜSEYİN EFENDİ
YAŞLI KADIN
ŞAKA
CEMALİ MÜBAREĞİN DOĞAYA OLAN İLGİLERİ
HAPİSTE 4 AY
MİRZA ABDULVEHHAP
HZ. ABDÜLBAHA'NIN HUZURUNDAKİ KÜÇÜK MÜBELLİĞ
RUHULLAH HZ. ABDÜLBAHA'NIN HUZURUNDA
TUZAK
MİSAFİRHANE'DE RAKS
NEDEN HABER VERMEDİN
TAŞTAN ÇİÇEĞİN YEŞERMESİ
İNSANA GÖZ VE KULAĞIN BAHŞEDİLMESİ
KÖR HIRSIZ
YANIMA GELMEYİNİZ
ABDÜRRAHMAN
O'NU GETİRMEYİNİZ
CENAB-I KUDDUS KALEYE GİRİYOR
ORTAYA ÇIKIYORLAR
FAKİR VE SECCADE
ACI KAVUN
DOĞU VE BATI'NIN BİRLİĞİ
DAR AĞACINI KIRDI
KEYHÜSREV
GÖNÜL TESELLİSİ
KÜÇÜK HAYYAM
HIRSIZ YUSUF
ŞARAP KÜPÜNÜ KIRDI

BENİ BAĞIŞLA EFENDİM

Sevgili çocuklar,siz Hz. Abdülbaha'nın ne kadar şevkatli,kötülükler karşısında ne kadar iyi ve bağışlayıcı olduklarını iyi bilirsiniz.Hz. Abdülbaha,babaları Hz. Bahauallah ve yakınları Akka'ya geldiklerinde çok kindar olan Afganistanlı bir adam da Akka'da oturuyordu ve Hz. Abdülbaha'yı hiç sevmiyordu.Hz. Abdülba'ya karşı kalbinde son derece kin ve düşmanlık besliyordu.Her zaman Hz. Abdülbaha'ya karşı ayaklanır,sokakta ve çarşıda cesurca küfredirdi.Tüm halka Hz. Abdülbaha ile görüşmemelerini ve Bahailer ile ilgilenmemelerini ilan etmişti.Hz. Abdülbaha ile görüşen veya konuşan birini gördüğünde ise ona kızıyor ve onu aşağılıyordu.Afganlı,sokakta veya çarşıda Hz. Abdülbaha'yı gördüğünde,gözleri O mübarek kişiye değmesin diye elbisesiyle yüzünü örterdi.

Şimdi Hz. Abdülbaha'nın Afganlı adamın kötü ve çirkin davranışlarına karşı nasıl davrandığını öğrenelim.

Afganlı fakir bir adamdı ve hiçbir malı yoktu.Mescidin kapısında otururdu.Çoğunlukla yemek ve giysiye ihtiyacı vardı.Onu koruyup gözetken kimse yoktu.Hz. Abdülbaha Afganlı için her şey gönderirdi.O kabul eder ama kesinlikle teşekkür etmez ve memnuniyetini belirtmezdi.Afganlı ihtiyaçlarını her gün düzenli olarak alıyordu.Buna rağmen sokakta ve çarşıda küfrediyordu.Hz. Abdülbaha onu içten bir şekilde seviyorlardı.Onun kötü davranışlarından sıkılmıyorlardı.O ne kadar kötülük ederse Hz. Abdülbaha'da o kadar sevgi ve vefa gösteriyorlardı.Günlerden bir gün Afganlı hastalandı ve yatağa düştü.Hz. Abdülbaha Afganlıdan kaç gündür haber alınmadığını öğrendi.Bu Afganlıya ne oldu? diye buyurdular.Çok hasta olduğunu söylediler.Hz. Abdülbaha aceleyle başucuna gittiler.Zavallı Afganlı çok kirli bir yerde yaşıyordu.Hastalığı da tehlikeli idi.Hz. Abdülbaha'yı görünce bakışları O mübarek zatı görmesin diye eliyle gözlerini kapattı.Buna rağmen Hz. Abdülbaha baş ucuna doktor getirdiler.Onun için ilaç aldılar,yemek temin ettiler.Afganlı bu durumda iken bile nabzına bakması için tek elini doktora verirken diğer eliyle de alemlerin mevlasını görmemek için yüzünü kapatıyordu.

Evet,24 yıl boyunca o,Hz. Abdülbaha'ya karşı kin besledi.Ama Hz. Abdülbaha sevgi gösterdiler.Afganlı Hz. Abdülbaha'nın bakımından ve dostluğundan iyileşmeye başladı.Onu hamama gönderdiler.Aba ve yeterince kıyafet verdiler.Durumunun tamamen iyi olduğu gün Hz. Abdülbaha'nın evinin kapısına geldi.Evin içine girdi.Hz. Abdülbaha'nın ayaklarına kapandı ve yetim çocuklar gibi ağlayarak şöyle diyordu:

- Beni bağışla efendim!Beni bağışla mevlam!24 yıl sana düşmanlık yaptım ve sen bana şevkat buyurdun.Seni iğneledim,küfrettim, sen bağışladın.Şimdi büyük suç işlediğimi anladım.Sen benim koruyucu cumdun,sen semavi peder ve bana teselli verendin.Beni bağışla, beni bağışla!
- Afganlı hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.Geçmişinden utanmış ve pişmandı.Hz. Abdülbaha onun elini tuttu.Yerden kaldırdı.Onu okşadı.Afganlı değişmişti.Kin ve öfkesi lütuf ve sevgiye dönüştü.Dilini övgü ve şükürle donattı.

HZ. ABDÜLBAHA ABBAS EFENDİ

Sevgili çocuklar;siz Hz. Abdülbaha'nın isminin Abbas Efendi olduğunu bilirsiniz.Efendi Türkçe'de bey anlamındadır.Hz. Abdülbaha İstanbul ve Akka'da bulduklarında Türkler ve Araplar Hz. Abdülbaha'yı Abbas Efendi diye çağırırlardı.Tahran'da,yüce babalarını Hz. Bahau'llah'ı devlet tutukladığında Hz. Abdülbaha 9 yaşındaydı.Evleri Şemiran'ın girişinde idi.Bir gün düşmanlar sokaktan,ev,taşla doluncaya kadar taş atmışlardı.Evde Hz. Abdülbaha'nın annesi,amcası ve kız kardeşinden başka kimse yoktu.Durum çok korkunçtu.Artık huzur ve rahatlık bitmişti.Düşmanlar eziyet etmeye niyetli idiler.Hz. Abdülbaha'nın annesi aceleyle,Tahran'ın bölgelerinden biri olan Senglec'e teşrif ettiler.Ara sokakta bir ev buldular.Çocukları korumak için o eve taşındılar.Çocukların evden dışarı çıkmalarını yasakladılar.Hatta evin kapısının yanına bile gelmelerine izin vermiyorlardı.Ama ne halının yayıldığı ne de yemeğin girdiği bir evdi bu.Evin reisi hapiste yaşıyordu ve tüm servet ve malını yağmalamışlardı.Hayat çok zor geçiyordu.Azık için ortada para yoktu.Açlık ne kadar zor!

Günlerden bir gün durum o kadar zorlaştı ki,Hz. Abdülbaha'nın annesi O'na döndü ve dedi:"Abbas can!Halının evine gidip nasıl olursa olsun,bizim için birkaç kuruş bulmasını söyleyebilir misin?" Anne ve babasının itaatından vazgeçmeyen o sevgili çocuk,annesinin sözünü kabul etti ve gitti.Halasının evi Hacı Recebali tekkesinde Mirza Hasan Koç Damağ'ın evine yakındı.Şevkatli çocuk koşu koşu kendisini halasının evine yetiştirdi.Terbiyeli bir şekilde selam verdi.Halası O'nu sevgiyle ağırladı.Güzel yüzlü çocuk durumu halasına anlattı ve ondan para vermesini istedi.Halası birkaç kuruş bulmak için çabaladı ve parayı bir mendilin içine koyup,yeğenine verdi.Küçük yaştaki çocuk,annesinin isteğini yerine getirdiği için mutluydu.Eve daha çabuk varmak ve kötü çocukların parayı elinden almamaları için koşuyordu.Ama ansızın tekkede Mirza Hasan Koç Damağ'ın oğlu O'nu tanıdı ve bağırdı.

- Çocuklar O'nu tutun.Babi'dir.
- Çocuklar arkasından koştu.O da elinden geldiğince tüm hızıyla koşuyordu.Hacı Molla Cafer Esterabadi'nin evi yakındı.Evin holüne girdi.Ev sahibinin oğlu O'nu tanıdı.Ama çocukları ayırmadığı gibi O'nun da eve girmesine mani olmadı.Çocukcağız hava kararınca kadar orada kaldı.Acıkmıştı.Zorluk ve sıkıntıdan yorulmuştu.

Kötü ve insafsız çocukların acımaları yoktu.Sonunda düşmanlıklarını belli ettiler.Hava kararmıştı.Eziyet çekmiş çocuk,Eve varmak ve halasından aldığı 5 kuruş parayı yiyecek masrafına yetiştirmek amacıyla evden çıktı.Çünkü ev halkı açtı.Evden çıkar çıkmaz kötü çocuklar O'nu gördüler ve bağırdılar,ıslık çaldılar ve taş fırlattılar.Ağa Muhammed Hasan Sandıkdar'ın dükkanına kadar O'nu takip ettiler.Ama oradan daha ileriye gelemediler.Sevgili çocuğun eve girmesi annesinin sevincine neden oldu.Zira şevkatli anne akıllı oğlunu beklemekten sabırsızlanmış,meraklanmış ve perişan olmuştu.Herkes açtı ve o 5 kuruşun varmasını bekliyorlardı.Zahmet çeken çocuk aşırı yorgunluktan yere düştü.Annesi sordu.

- Sana ne oldu?
- Ama aziz evladın cevap vermeye bile hali yoktu.Annesi,içinde para olan mendili aldı.Mazlum çocuk şiddetli yorgunluk ve açlıktan derin uykuya daldı.

HÜSEYİN EFENDİ

Hiz. Abdülbaha çocukları çok severlerdi ve buyururlardı:"Çocuklar sevinç ve tesellinin temelidir." Onları her zaman okşarlardı.Amerika ve Avrupa yolculuklarında,çocuklar etraflarına toplanırlardı.Hz. Abdülbaha onlara karşı lütuf ve merhamet gösterirlerdi.Çocuklarıyla huzura müşerref olan anne ve babalara,çocukları ruhani ve ilahi eğitimle eğitmelerini,yalan ve kötü laflar

söylememeleri ve iyi huylu olmalarına dikkat etmelerini emrediyorlardı.Ta ki büyüdüklerinde gerçek bir Bahai ve insan olabilsinler.

Hz. Abdülbaha'nın da bir oğlu vardı.İsmi Hüseyin Efendi idi.Çok iyi bir çocuktur.İyi huylu ve terbiyeli idi.Hüseyin Efendi hakkında Hz. Abdülbaha buyuruyorlar:"3-4 yaşlarında idi.Uyuduğumda yavaşça yatağımın başına gelirdi.Anlatılmaz bir keyfi vardı."

Hüseyin Efendi Hz. Abdülbaha için çok değerliydi.Her zaman onu okşarlar ve öğüt verirlerdi.O da yüce babasının buyruklarına önem verirdi.İnsanların huzurunda çok terbiyeli idi.Çok iyi münacat okurdu.Herkes onu severdi.Onun terbiye ve ağırbaşlılığını herkes överdi.Ama Tanrı onun yaşamasını istemedi.O yaşlarda hastalandı ve bu alemde gitti.

YAŞLI KADIN

1802 Miladi yılında devletin memurları Şemiran'da Hz. Bahauallah'ı tutukladılar.Yalınayak Tahran'a getirdiler.Ata binen zalim kişinin ardından Hz. Bahauallah yaya olarak yürüyorlardı.Memurlar yolda eziyet ediyorlardı.Haber alan halk da izlemek için hücum etmişlerdi.Bazıları düşmanlık ediyorlardı,bazen taş ve sopa,yanlarında ne varsa Hz. Bahauallah'a fırlatıyorlardı.Bu sırada yaşlı bir kadın koşa koşa topluluğu yararak kendini Hz. Bahauallah'a ulaştırdı.Tüm ısrarıyla halka şöyle diyordu:

- Allah aşkına,peygamber aşkına,ben de bir sevap kazanmak için şu bu Babi'ye atayım.
Hz. Bahauallah sakın ve ağırbaşlılıkla buyurdular:
- Ey insanlar!Mani olmayınız,izin veriniz.
Bu yaşlı kadın da kendi hayalince bir sevaba erişsin ve bir iş yapsın.

Yaşlı kadının elinde büyük bir taş vardı.Tüm gücüyle Mübareğin göğsüne vurdu ve dedi:

- Şimdi rahatladım ve arzuma eriştim.

Hz. Bahauallah üzülmediler.Çünkü bu kadının bilgisiz ve terbiye edilmediğini ve eğer terbiye edilmiş olsaydı gerçek insan olacağını ve bu çirkin davranışı yapmayacağını biliyorlardı.Öyleyse tüm günahların ve kötülüklerin temeli cahilliktir.Hz. Bahauallah bir münacatlarında şöyle buyuruyorlar:

"Allahım bu insanlar cahildir,onları bilgilendir.Bilmezler onları bilgili yap..."Siz de Allah'tan isteyin,dua ve münacat edin ki cahillik bilgiye dönüşsün ve insanlar kendi işlerine vakıf olsunlar.Ellerini kandan ve kötülükten çeksinler.

ŞAKA

Sevgili çocuklar,siz Hz. Abdülbaha'nın terbiyeli ve iyi şakaları,mizahları sevdiğini bilirsiniz.Hatta bazen bizzat kendileri yorgunluğun giderilmesi ve değişiklik için mizah buyururlardı.Bir gün Amerika'da toplanmış bir mecliste Hz. Abdülbaha şu beyanı buyurdular:"Tabiat filozofları,tahsilin zahmet ve eziyetini çektikten sonra Allah'ı inkar ediyorlar.İnek de tahsil zahmetini çekmeden aynı neticeye varır ve Allah'ı tanımaz.Öyleyse inek en büyük filozoftur."Toplantıdakiler bu tabirden dolayı çok güldüler.Toplantı bitince erkek ve kadınlardan bir kısım,otomobilleriyle Hz. Abdülbaha'yı gezdirmeyi rica ettiler.Otomobil süratle hareket ederken caddelerden birinde uzaktan inek sürüsü görüldü.İnekler otomobile yaklaşınca ürktüler ve kaçtılar.Otomobilde olan bayanlar arz ettiler:"Efendim filazof topluluğuna bakınız,otomobilden nasıl kaçıyorlar." Hz. Abdülbaha çok güldüler.

Amerikalılar bu tür şakaları severler.Bu Beyanı Mübarek atasözü gibi oldu ve tabiat filazoflarını inek olarak isimlendirdiler.

CEMALİ MÜBAREĞİN DOĞAYA OLAN İLGİLERİ

Gerçekten de doğanın manzaraları sevilecek şeylerdir.Bahçelerin güzel yeşilliği ve güzel kırların rengarenk çiçekleri insanın kalbini mutlu eder.Bahar mevsimi sevinç vericidir.

Bahar yağmuru ölü bitkinin vücuduna yeni bir ruh bağışlar.Yumuşak meltem rüzgarı varlıklara tazelik verir.Parlayan güneş yumuşak hararetiyle bitkileri büyütür.Yaşam,yumuşak ve mutlu tabiatın eteğinde insanı sevinçli ve mutlu kılar.

Hz. Bahauallah doğanın sefasını çok severlerdi.Yeşillik,çiçek,reyhan ve hazin bülbülün cana can katan namelerinden zevk duyarlardı.Güzel doğa manzaralarını dikkatle izlerlerdi.Ama Hz. Bahauallah'ın düşmanları O'nun özgürlük nimetinden payını almasına ve güzel

doğadan,bitkilerden,çiçeklerden ve kırları seyretmekten haz duymasına izin vermediler.Değerli ömürlerinin yaklaşık kırk yılı sürgünde,perişanlıkta veya hapislerde geçti.Bu kötü dünyada o saygıdeğer vücuda rahat ve huzur mümkün olmadı.

Bir gün Hz. Abdülbaha Amerika yolculuğunda havası çok güzel,her tarafında yeşillik,tazelik ve sefası olan bir bölgeye geldiler.Hz. Abdülbaha bu güzel bölgeye bakarken Hz. Bahauallah'ı hatırlayarak şöyle buyurdular:"Keşke Cemali Mübarek buralara teşrif etmiş olsalardı."Cemali Mübarek bu manzaraları o kadar çok seviyorlardı ki yolculuklarında nerede daha çok yeşillik varsa orada durma emri verirlerdi.Mübareğin merkebi bir gölün kenarından geçtiğinde Hz. Bahauallah,kırın yeşilliğinden,suyun sefasından ve havanın yumuşaklığından o kadar hoşlanırlardı ki birkaç saat dururlardı.Kafile topluluğu beklerken kimse gecikme şikayetinde bulunmaya cesaret edemezdi.

HAPİSTE 4 AY

Daha önce dediğim gibi Hz. Bahauallah'ı Şemiran'dan yaya olarak Tahran'a getirdiler ve Siyah Çal zindanına hapsedtiler.Ben sizin Siyah Çal isminin kötü bir yer olması gerektiğini tahmin ettiğinizi biliyorum.Tabii ki böyledir ve tahmininiz doğrudur.Siyah Çal hırsızların,katillerin ve çok kötü insanların oraya götürüldüğü ve hapsedildiği kötü bir yerdi.Çok kirli ve kötü kokusu vardı.Öyle ki,kötü koku insanı rahatsız ediyordu.Girildiğinde birkaç basamak aşağıya kadar iniliyor ve o bölgeye ulaşıyordu.Orada hiç pencere(delik) yoktu.Büyük bir evde yetişen ve son derece rahat ve huzurlu günler geçiren Cemal-i Mübarek dualarında buyurdıkları gibi kuş yatağında ve ipekli yataklarda yatarken birden böyle dar,karanlık ve kötü kokulu bir mezara girdiler.Geceleri kötü hava ve kokudan dolayı yatamıyorlardı.Boyunlarındaki zincirin ağırlığı o kadar fazla idi ki,Mübareğin boynu eğilmişti.

4 ayın tümünü bu hapisanede geçirdiler.Uykuları ve yiyecekleri yoktu.Ta ki,devletin valilerince suçsuzluğu ispat edildiğinde Bağdat'a sürüldüler.Hz. Bahauallah'ın Tahran'daki hapis günleri hakkında bir çok hikayelerim vardır.İnşallah ilerde size anlatacağım.

Bu zahmetlere neden katlandılar biliyor musunuz?Bizim huzur ve rahatımız için.Dünyadan savaşı ve günahı silmek için.Öyleyse bizim görevimiz nedir?Görevimiz,Aziz Mevlamızın çektiği zahmet ve zorluğu unutmamamız,iyi huy ve beğenilmiş davranışlarla dünyada tanınmamız olmalıdır.

MİRZA ABDULVEHHAP

Sevgili çocuklar, Hz. Bahauallah'ı Şemiran'da tutukladıkları,yaya olarak oradan Tahran'a getirdikleri ve karanlık bir yer olan Siyah Çal'da hapsedtikleri zaman,bir grup Bahailer de tutuklanmış ve o hapisanede memurların eline teslim etmişlerdi.Yaşam;o karanlık,rutubetli yerde çok zor ve güçlü.Herkes güçlük ve eziyette idi.Ama Hz. Bahauallah'ın o zindana teşrif etmiş olması hapisanede kilerin sevinç ve mutluluğuna sebebi.

Mirza Abdulvahhap,tutuklanan iffetli bir gençti ve Hz. Bahauallah ile zincir altında oturmuştu.Bir gün memurlar hapisaneye girdiler ve genç Mirza Abdulvahhap'ı istediler.O,kendisini şehit edeceklerini anlamıştı.Ama Allah'ın ondan razı olduğundan,daha iyi ve ferah bir dünyaya gideceğinden ve şevkatli Mevlası olan Hz. Bab'ı ziyaret edeceklerinden emin olduğu için kesinlikle korkmadı ve yersiz endişeye kapılmadı.Tüm cesareti ve yiğitliğiyle yerinden kalktı ve ölmek için hazırlandı.Cellat onu şehit olacağı yere götürmeden önce Hz. Bahauallah'ın huzuruna gitti,başını Hz. Bahauallah'ın mübarek ayaklarına koydu ve öptü.Hz. Bahauallah onu kucakladı ve okşadı.Onun davranışından mutlu olduklarını ve izin verdiklerini belli ettiler.Abdulvehhap Hz. Bahauallah'ın bu lütuf ve inayetinden son derece memnun kaldı.Başını Hz. Bahauallah'ın ayaklarından kaldırdı.Hapisanede olan tüm Babi arkadaşlarının ellerine sarıldı ve öptü.Tüm zindanlılar hayret içersindeydiler ve şaşkın şaşkın bakıyorlardı.Vedası bitince ,parmak şıklatarak oynadı.Cellat bu gencin davranışına şaşırdı.Zindandan çıkardı ve şehit etti.Abdulvehhap şehit olurken gülüyordu.Zira ruhunun ve canının sevgilisine bağlanacağını ve zahmet dünyasından kurtulacağını biliyordu.

HZ. ABDÜLBAHA'NIN HUZURUNDAKİ KÜÇÜK MÜBELLİĞ

Hz. Abdülbaha 1910 yılında Avrupa'ya ve Amerika'ya yolculuk yaptılar.Cismen çok zayıf ve güçsüzdüler.Yaşları da ilerlemişti.Ama Hz. Abdülbaha insanları o kadar çok seviyor,onların Hz. Bahauallah'ı tanımalarını,ayrılık ve düşmanlıktan vazgeçmelerini o kadar çok istiyorlardı ki sonunda şevk ve mutlulukla böyle önemli bir iş için adım attılar.

Avrupa'nın şehirlerinden birinde çok zeki ve Hz. Abdülbaha'yı çok seven bir çocuk anne ve babasıyla Hz. Abdülbaha'nın huzuruna müşerref oldular.Çocuk çok terbiyeliydi.Hz. Abdülbaha'nın karşısında ellerini kavuşturmuş bir şekilde oturmuştu ve O'nu görmekten büyük bir zevk duyuyordu.Hz. Abdülbaha onu okşuyorlar ve seviyorlardı.Çocuğun annesi dedi:

- Efendim, bu çocuk şimdiden emrin mübelliği olmuştur. Kimi görürse tebliğ ediyor ve devamlı sizi sayıklıyor.
Hz. Abdülbaha çok sevindiler. Onu okşadılar ve buyurdular:
- Çocuklukta mübelliğ olmak güzeldir. Ben bu yaşta iken tebliğ ederdim. Ahbaplardan birinin Bahai olmayan bir kardeşi vardı. Ne yaptılarsa emri kabul etmiyordu. Yanıma geldiği zaman:
- Bu emir hakkında benle çok konuştular. Ama ben ikna olmadım.
Ona şöyle dedim:
- İstidadın yokmuş. Susuz sudan lezzet alır ve tatmin olur. Gören göz güneşin ve ayın parlaklığından, duyan kulak namelerden tatmin olur. Ama kör veya sağır bunlardan tatmin olmaz. Buna benzer uzun uzun konuştum.
Çocuğun annesi ve babası Hz. Abdülbaha'nın bu sözlerinden çok mutlu oldular. Çocuk da dikkatle dinledi ve kendi kendine dedi: "Küçüklükten tebliğ yapmak gerektiği anlaşılıyor. Çünkü Hz. Abdülbaha böyle buyuruyor." Geri döndüklerinde anne ve baba çocuğu çok teşvik ettiler. Her gün dua ve levih öğrettiler.
- Gerçekten, Hz. Abdülbaha'nın buyruklarına göre davranan iyi ve terbiyeli çocuklar anne ve babanın iftihar kaynağı olurlar. Allah'da o çocuğu sever.

RUHULLAH HZ. ABDÜLBAHA'NIN HUZURUNDA

Ruhullah, babasıyla Hz. Abdülbaha'nın huzuruna müşerref olabilmek için Akka'ya gitti. O Hz. Abdülbaha'nın çok müşvik olduğunu, tüm insanları sevdiğini ve onlara sevgi gösterdiğini duymuştu. Ama Hz. Abdülbaha'yı yakından ziyaret etmeyi çok istiyordu. Babası Ruhullah'a onu kendisiyle birlikte Akka'ya götüreceğini ve Hz. Abdülbaha'yı ziyaret edeceğine dair söz vermişti. Artık Ruhullah'ın uykusu ve iştahı yoktu. Devamlı gideceği günü bekliyordu. Sonunda arzusuna erişti.

Hz. Abdülbaha'nın huzuruna ulaştığında çok mutluydu. Hz. Abdülbaha ona son derece sevgi gösterdiler. Ondan münacat okumasını istediler. O da çok güzel ve yüksek sesle ezberlediği bir münacatı okudu. Hz. Abdülbaha buyurdular:

- Aferin, aferin, bravo, bravo!
- Gün geçtikçe Ruhullah'ın Hz. Abdülbaha'ya karşı sevgisi daha çok artıyordu. Çünkü Hz. Abdülbaha'nın lütf ve inayetini görüyordu. Bir gün Hz. Abdülbaha ona dediler:
- Ruhullah, eğer Müslümanların inandıkları ve bekledikleri o Kaim gelirse sen ne yaparsın?
- Efendim, onu tebliğ ederim. Delil ve burhanla o kaimin Hz. Bab olduğunu ve zahir olduğunu ispat ederim.

Hz. Abdülbaha bu tatlı sözlü çocuğun zekasından çok hoşlandı ve aferin dedi.

Ruhullah 13 yaşında çok zeki ve terbiyeli bir çocuktur. Babası Cenab-ı Varka ile yolculuk yapıyordu. Küçük yaşta olmasına rağmen insanları Hz. Bahau'llah'ın dinine davet ediyordu. Çok tatlı dilliydi. Yumuşaklık ve şevkatle konuşuyordu. Herkes onu seviyordu. Davranışları son derece terbiyeli ve ağırbaşlıydı. Babası onu çok severdi. Böyle değerli bir çocuğa sahip olmaktan dolayı sevinçli ve mutluydu. Onu gören herkes konuşma, ahlak ve davranış tarzını övüyor ve methediyordu. Ruhullah yalan söylemezdi. Diline kötü söz almazdı. Çünkü bir Bahai'nin yalan ve kötü söz söylememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Çok güzel münacat okurdu. Bir çok münacatı ezbere biliyordu. Anne ve babasına da her zaman saygılıydı.

Sabahları güneş doğmadan uyanırdı. Münacat okumakla meşgul olurdu. O anne ve babasının iftihar sebebi olan bir melekti. O zamanlar insanların bir çoğu Bahailere düşmanlık yapıyorlardı. Her zaman Bahailere eziyet etmeye çalışıyorlardı. Bu yüzden günlerden bir gün Ruhullah'ı ve babasını Bahai oldukları için tutukladılar. Zencan'dan Tahran'a getirdiler. Onları depo zindanına götürdüler. Ruhullah'ın tutuklama ve zorluktan korkusu yoktu ve gülüyordu. Hapishane karanlık ve korkunçtu. Ama Ruhullah kesinlikle korkmuyordu. Zincirlerin altındayken münacat okuyordu. Allah'a yalvarıyor ve şiir yazıyordu. Depo zindanı kötü bir yerdi. Zincirin ağırlığından ve ortamın kötülüğünden uyumak zordu. Zindanın yemekleri de çok kötüydü. Günler geçiyordu ve zindanın zorluğu da artıyordu. Bir gün Haceddole sabah erken depoya geldi. Sarhoştur. Hapisanede kiler onu görünce, uğursuz bir işi yerine getirmek için geldiğini anladılar. Tahminleri doğruydur. Haceddole Ruhullah'ın babası Cenab-ı Varka'nın yanına geldi ve dedi.

- Sonunda işinizi yaptınız. (Haceddole'nin maksadı, Babilerin Nasıreddin Şah'ı öldürdüklerini sanmaktı.)
Cenab-ı Varka cevap verdi.
- Hayır, bizden şimdiye kadar uygunsuz bir şey görünmemiştir ve bir hata yapmışsınızdır. Haceddole çok sinirlendi. Öfke ve gazap dolu gözlerle Cenab-ı Varka'ya baktı ve yüksek sesle dedi.

- Peki,ilk önce seni mi oğlunu mu öldüreyim?
Cenab-ı Varka cevap verdi:
- Benim için fark etmez.
Kötülüğün izleri gözlerinden belli olan Hacebeddole zulüm ve acımasızlıkla Cenab-ı Varka'yı şehit etti.Ruhullah,bu sarhoş ve acımasız adamın sevgili ve müşvik babasını gözlerinin önünde nasıl şehit ettiğini gördü. Haceddole'nin kaba ve çirkin sözleri hala kulaklarında çınliyordu.Yüce babasının son sözlerini duydu.Daha birkaç saniye öncesine kadar ona karşı sevgi dolu babası cansız olarak karşısında uzanmıştı.Ruhullah ağlıyordu ve durmadan sayıklıyordu:
- Babacığım,babacığım beni de götür!
Sonra Haceddole Ruhullah'ın yanına geldi ve dedi:
- Oğulcuğum.Ben seni çok seviyorum ve baban gibi öldürülmeni hiç istemiyorum.Senin büyüyünce büyük makamlara ermen gerekir.Küçük yaşta ölümün acı şerbetini içmen yazık olur.Sadece "Bahai değilim" de. Ben sana hediyeler vereceğim.Güzel bir ev vereceğim.Yazıktır,sen gençsin,gel bu dinden vazgeç.Kendi gençliğine acı.
Ruhullah cevap verdi:
- Hediye,rütbe ve mal istemiyorum beyim.Canımı istiyorum ve onun yanına gidiyorum.
Tekrar ağlamaya başladı. Haceddole ısrarın fayda vermeyeceğini gördü.Memurlara emir verdi.İpi Ruhullah'ın boynuna geçirdiler ve sıktılar.Ruhullah'ın nefesi kesildi ve babasının yanına yere düştü.Sonra Haceddole her iki cesedi kuyuya atmaları için emir verdi.
Ruhullah ve babası Cenab-ı Varka'nın mezarı Tahran'ın yakınındadır.O bölge Verkayıyye adıyla bilinir.

TUZAK

Sevgili çocuklar!Eminim ki Hz. Abdülbaha'nın Avrupa ve Amerika gezilerinde kendileriyle görüşmek isteyen bilgili insanların olduğunu biliyorsunuz.Bunlar Hz. Abdülbaha'dan bir çok soru sormuşlar ve yararlanmışlardır.

- Bir gün bir hanım Hz. Abdülbaha'nın huzuruna müşerref oldu ve şöyle dedi:
Arkadaşlarımdan biri,sizin huzurunuzda geldiğimi anlayınca beni "sakın oraya gitme,tuzağa düşer ve Bahai olursun" diye uyardı.
Hz. Abdülbaha şöyle buyurdular:
- Bu her zaman gafillerin söylediği şey olmuş ve iyileri Allah'ın emrinden alıkoymuştur.Allah'a hamdolsun ki biz 60 yıldır bu tuzakta mutluyuz ve kaçmayı düşünmüyoruz.Bu tuzak,nefisleri evham bağından,nefis ve hava zindanından kurtaran,Allah'ın sevgisine esir eden ve insan alemine hizmet ettiren bir tuzaktır.

MİSAFİRHANE'DE RAKS

Cenabı Hacı Mirza Haydar Ali Hz. Bahauallah'ın huzuruna müşerref oldular.Ama tabii ki,ahbapların görüşmesi belirli ve sınırlı sürede idi. Cenabı Hacı 1 aydan fazla kaldı. Buna rağmen ilk 15 gün bitince kendisine ayrılan sürenin uzatılması için birini Hz. Bahauallah'ın huzuruna gönderdi.Yalvardı ve mektup yazdı.Çünkü Cemali Mübareğin tatlı sözlerini işitmekten büyük mutluluk duyuyordu.Günler çok hızlı geçiyordu.Ama insan mutluluğa dalınca vaktin nasıl geçtiğini anlamıyor.İlk 15 gün bitmişti ve diğer 15günün de bitmesine az kalmıştı.Cenabı Hacı"Allah'ım,acaba ne yapayım,ne çare bulayım?Çok kısa bir süre sonra Hz. Bahauallah'ın huzurundan ayrılacağım ve artık O'nun nurani cemalini ziyaret edemeyeceğim.Allah'ım kendin merhamet eyle!"diyerek üzülüyor ve kederleniyordu.

Cenabı Hacı'nın aklına bir çare geldi.Hz. Abdülbaha'nın huzuruna gitti.Çünkü Hz. Abdülbaha'ya karşı aşırı bir ilgisi vardı.Babasının suudundan sonra Bahai dininin sorumluluğunu alacak tek kişinin Hz. Abdülbaha olacağını biliyordu.Bu mübarek vücudun bu yüksek ve değerli makama layık olduğunu ve yakıştığını anlamıştı.Hz. Abdülbaha'nın huzuruna müşerref olduğunda şöyle dedi:

- Efendim,mukaddes dergahtan uzaklaşamıyorum. Bir kaç zaman daha burada kalmayı çok istiyorum.
Bu kelimeleri söylerken ağlıyor ve yalvarıyordu.Hz. Abdülbaha Cenabı Hacı'yı çok seviyordu ve onun ne kadar temiz düşünceli olduğunu biliyordu.Cenabı Hacı'ya şöyle buyurdular:
- Eğer 15 gün daha kalıp sonra mutlu ve neşeli bir şekilde ayrılmak için kefil bulursan izinli olursun.

- Cenabı Hacı bu mutlu haberi büyük bir saygıyla kabul etti.Hz. Abdülbaha buyurdular:
- Kefil şartıyla!
  - Ünlü bir kefil bulması gereken Cenabı Hacı hemen arz etti:
  - Benim kefilim siz olun.

Hz. Abdülbaha tebessüm ettiler.

O sırada Hz. Bahauallah sarayda idiler.Saray,Hz. Bahauallah'ın oturdukları yerdi.Hz. Bahauallah Cenabı Hacı'nın Hz. Abdülbaha'nın evine girdiklerini gördüklerinde hizmetçilerden birini gönderdiler ve şöyle haber verdiler:"Cenabı Hacı hemen misafirhaneye dön.Çünkü 15 gün daha kalıyorsun."

Bu,Hz. Bahauallah'ın mizah dolu,inayet ve lütufla karışık özel bir mesajıydı.Cenabı Hacı bu büyük mutluluktan dolayı sanki uçuyordu.Sonunda misafirhaneye vardı.Parmaklarını şıklatarak tüm misafirlerin önünde raksetmeye başladı ve tüm ahbabları mutlu etti.

Evet,gerçekten raksetmenin tam zamanıydı.Çünkü 15 gün daha tüm dünyanın O'nunla görüşme arzusunda olan kişinin huzurunda kalacaktı.Fazıl ve kereminden yararlanacaktı.Bu feyze ulaştığı için Cenabı Hacı'ya ne mutlu!

NEDEN HABER VERMEDİN

Cenabı Hacı Mirza Haydar Ali çok şakacı biriydi.O'nun şakaları çok tatlı ve ilginçti.Onunla görüşen kimseler onun konuşmalarından zevk alıyorlardı.Çünkü kendi hapis ve zor günlerinden ilginç hikayeler anlatıyordu.Dinleyenleri kendine özgü latife ve şakalarla neşeli ve kendine hayran kılıyordu.

Cenabı Hacı hapisanede olduğu zaman Mirza Hüseyin adlı bir ahbapla insanlar için yazı yazıyorlar ve bu işin geliriyle yaşıyorlardı.Hacı Ebulkasım adlı bir arkadaşı vardı.O da hapisanede bir dükkan açmıştı.Çarşıdan hapisanedekiler için gereken şeyleri alır ve orada satardı.Hapisanede genellikle buğday ve mısır ekmeği verilirdi.Hacı Ebulkasım eli sıkı ve kanaatkar bir insandı.Kendi buğday ekmeğini satar ve mısır ekmeği ile yetinirdi.Bazen akşamları Cenabı Hacı onu buğday ekmeği ve Abguşt(İran ekmeği)yemeye davet ederdi.Bazen de ondan buğday ekmeği satın alırdı.

Bir akşam Cenabı Hacı arkadaşlarını güldürmek ve Hacı Ebulkasım'ın cimrilığının ölçüsünü kanıtlamak istedi.Akşam yemeği yenilince,Cenabı Hacı ondan satın aldığı ekmeklerin parasını verdi.Ama o akşam Hacı Ebulkasım'ın kendi yediği ekmeğin parasını Cenabı Hacı vermedi.Ona dedi:

- Geçen akşamlar sizi yemeğe davet etmeyi düşünüyordum.Ama bu akşam bu amacımdan vazgeçtim.Sizin yediğiniz ekmeğin parasını vermiyorum.

Orada bulunanlar güldüler.Hacı Ebulkasım yürüyor ve kendi kendine diyordu:"Hayret!Yine kazıklandım ve yenildim.Ne biçim bir iş yaptım.Neden bir buğday ekmeğinin parasını elimden kaçırdım."Bir süre üzüldü ve pişman oldu.Orada bulunanlar gülüyorlardı.Sonunda dayanamadı ve Cenabı Hacı'nın yanına gelerek şöyle söyledi:

- Cenabı Hacı, sen yemeğe başlamadan önce bu misafir ekmeği değil diye bana neden haber vermedin?O zaman ben o ekmeği yemezdim.
- Cenabı Hacı güldü ve dedi:
Ben burada bulunanların gülmelerini ve zindanda neşeli ve mutlu olmalarını istedim.

TAŞTAN ÇİÇEĞİN YEŞERMESİ

Sevgili çocuklar,İran'ın şehirlerinden biri olan ve Bahai tarihinde oradan büyük insanların çıktığı Kazvin şehrinde dilsiz bir adam vardı.Ama son derece kötüydü.Herkesi eziyet ettiği için kimse ona yaklaşmıyordu.İnsanları dövdüğü için herkes ondan korkuyor ve kaçıyor.O şehirdeki Bahailer ona tebliğ etmeye karar verdiler.Sonunda bu adam Bahai oldu.İnsanlar bu dilsiz adamın iyi olduğunu gözleriyle gördüler.Artık kimseyi rahatsız etmiyordu.Kimseyi dövmüyordu.Yanına kadar gittiler ve tamamen değiştiğini gördüler.Onun Bahai olduğunu ve eski hareketlerinden vazgeçtiğini anladılar.Zavallı,sokakta yürürken,Bu sefer diğer insanlar onu rahatsız ediyorlar ve küfrediyorlardı.Yüzüne taş fırlatıp tükürüyorlardı.Ama o kesinlikle umursamıyordu ve yüzünü çeviriyordu.Bir zamanlar kimsenin onun kötülüğünden dolayı rahat görmediği bu kötü adam öyle olmuştu ki,insanların yaptıklarından hiç rahatsız olmuyordu.Tüm güçlülere sabır gösteriyordu.

Bir gün Hz. Abdülbaha emrin mübelliği ve büyüklerinden olan Hacı Mirza Haydar Ali'ye sordular:

- Cenabı Hacı,hadiste zuhur gününde taştan çiçek bitecektir diye

zikrediliyor.Bunun anlamı nedir?

Cenabı Hacı bu hikayeyi anlattılar ve şöyle açıkladılar:

- Ben Kazvin'de kendi gözümle bu olaya şahit oldum.Bu dilsiz adamın kalbi taştan da sertti.Ama ilahi kurallar ve sözler sonucunda öyle yumuşadı ki ondan iyi huylar zuhur etti.Böylelikle taştan güzel bir çiçek yeşerdi.
- Hz. Abdülbaha Cenabı Hacı'nın yorumunu çok beğendiler ve onu methettiler.

İNSANA GÖZ VE KULAĞIN BAHŞEDİLMESİ

Sevgili çocuklar , Cenabı Hacı Mirza Haydar Ali Sudan hapishanesinden çıktığında Sevgili Mevlası Hz. Bahauallah'ı ziyaret etmek için aceleyle Akka'ya gitti.Hz. Bahauallah'ın huzuruna müşerref olduğunda O'nun sevgisini görünce, sevinç ve mutluluktan kendinden geçti.Bir gün misafirhanede Hz. Abdülbaha'nın huzurunda idiler.Hz. Abdülbaha Cenabı Hacı'dan gözlerinin iyi görüp görmediğini sordular.Cenabı Hacı şöyle cevap verdi:

- Efendim,gözümün nuru çok zayıflamış ve kulağımda ağır işitiyor.
Hz. Abdülbaha buyurdular:
- Kitabı Akdes'te Hz. Bahauallah buyuruyorlar ki:"Saçı kazıtmayın.Saç süstür."Bir kişi tabiatın gereksinmelerine dikkat ederse,bu emirdeki hikmetleri de görür.Yani baştaki hastalıklar(göz,kulak vs.) için saç bırakmak çok faydalıdır.Hastalıklardan korur ve sağlık getirir.Sonra buyurdular:
- Saçını kazıtma ve günde on kelime olsa da bir şeyler yaz. Gözlerin iyileştikçe yazmayı arttır.
Cenabı Hacı saçlarını kazıttırmadı ve günde birkaç kelime de olsa bir şeyler yazdı.Gözleri biraz iyileşti.80 yaşına kadar iyice yazabiliyordu.Kulağı da iyi işitiyordu.

KÖR HIRSIZ

Sevgili çocuklarım,şimdi Cenab-ı Hacı Mirza Haydar Ali'nin Sudan Zindan'ından başka bir hikaye anlatacağım.

Bir gün zindanda olan kadınlar bir iş için makas istediler.Ama makas,zindanda kaybolmuştu.Cenab-ı Hacı Mirza ve yanındakiler,memurların yanında saygılı idiler ve gösterdikleri iyi ahlaklarından dolayı tüm hapishanedekiler onları severdi.Çünkü onların huyu Bahai huyu idi.Memurlar tüm tutukluları aradılar.Memurların teftişi,Kuran okuyan ve bu yüzden çok saygın olan bir köre gelince,Cenab-ı Hacı arama sırasında körün renginin değiştiğini,yüzünde korku ve ızdırap belirlediğini gördü.Ama onu aradılar ve bir şey bulamadılar.İkinci kere aramaya başladılar.Kuran okuyan köre gelince yüzü tekrar değişti,ama yine makası bulamadılar.Bu sefer tutukluları teker teker dövmeye ve eziyet etmeye başladılar.Zavallı tutukluların ağlama ve inleme sesleri yükseldi.Gerçekten insan acıyordu.Cenab-ı Hacı ve onun yanındakileri kimse eziyet etmedi.Çünkü dediğim gibi O herkesin gözünde saygın idi.Cenab-ı Hacı tutukluların ağlama ve inleme seslerinden üzülüyorlardı.Bahailerin bir suçu olmadığını ve makasın o körün yanında olduğunu biliyorlardı.Elbette ki bir kimse kötü bir şey yaparsa,yüzünden korktuğu ve utandığı belli olur.O kör hırsız da çok perişandı.Bazen rengi kızarıyor,bazen de rengi soluyordu.Kısacası çok rahatsızdı.

Cenab-ı Hacı kaç kere makasın o körün yanında olduğunu söylemek istediler,fakat o zavallıya bir zarar gelir diye çekiniyorlardı.Sonunda günahsız tutuklulara eziyet edildiğini ve dövüldüklerini görünce dayanamadı ve arama memuruna döndü ve dedi:"Bu, körün işidir.Çünkü arama sırasında renginin değiştiğini gördüm ve yüzünden korktuğu belliydi."Arama memuru makası körün yanında buldu ve Bahai tutuklular eziyetten kurtuldular.Bir kötü davranışın bir çok kişiyi nasıl etkilediğine dikkat ediniz.Bir hırsız tüm tutukluların mecburen eziyete maruz kalmalarına sebep oldu.

YANIMA GELMEYİNİZ

Sevgili çocuklarım,Hz. Bahauallah'ı Tahran'da tutukladıklarında Hz. Abdülbaha 9 yaşında bir çocuktü.Sevgili babalarına aşırı bir ilgisi ve sevgisi vardı.Evet herkes babasını severdi,ama Hz. Abdülbaha'nın babasına olan sevgisi ve aşkı çok özel bir durumdu.Hz. Abdülbaha babalarını sınırsız seviyorlardı ve bir an O'nu unutmuyorlardı.Kalpleri,babalarının bulunduğu güçlükten ve tatsız haberlerden dolayı acı dolu ve üzgündü.Eşsiz babalarından bir haber duymak için uzun saatler evde beklerdi.Kötü çocuklar Hz. Abdülbaha'ya eziyet edip,O'na kötü şeyler söylerlerdi.Yaşamında hiçbir çeşit zorluk ve zahmet görmeyen,naz ve nimet içerisinde yaşayan genç anne de bu durumda çok zorluk çekiyordu.Bir gün küçük kızları olan Bahaiyye(Varakayı Ulya)'yi alarak halalarının evine

babalarından haber almak ümidiyle gittiler.Ama günler geçiyordu ve hiçbir haber gelmiyordu.Bir gün Hz. Abdülbaha'nın anneleri eve döndükleri zaman bir takım kötü çocukların sevgili oğlunu eziyet etmek için çevrelediklerini gördü.Hz. Abdülbaha yüksek sesle şöyle diyorlardı:"Yanıma gelmeyin,yanıma gelmeyin."Bu seste öyle bir güç vardı ki,sanki çocukların yanına gelmeye ve eziyet etmeye güçleri yetmedi.Anneleri yaklaştılar,cesur çocuğunu,çocukların zarar vermesinden kurtardılar ve eve götürdüler.Kötü çocukların o sevgili çocuğu(Hz. Abdülbaha'yı)eziyet etmemeleri için anneleri günlerce O'nu halalarının evine götürüyorlardı.Küçük kardeşleri ise evde kalıyordu.Yalnızlıktan ve korkudan titriyordu.Şemiran halkının evlerine hücum ettikleri günü hatırlıyordu.Bunun korkusuyla annesinin ve abisinin döndüğüne kadar kapının arkasında oturup,yollarını bekliyordu.Annesi ve abisi geldiğinde seviniyor,çocuksu ve tatlı gülümseyişi dudaklarında beliriyordu.

ABDURRAHMAN

Mazenderan'da Şeyh Tabersi denilen bir mahalle vardır.Çok güzel bir yerdir.Ben burayı çok severim.Yüz yıl kadar önce büyük ve bilgin insanlardan bir çoğu Şeyh Tabersi kalesinde gizlenmişlerdi.Neden biliyor musunuz?Çünkü mollalar ve yobaz insanlar onları sevmiyorlar ve eziyet ediyorlardı."Bunlar Babi'dir.Müslüman değildirler"diyorlardı.Siz Babi kelimesinin ne demek olduğunu iyi biliyorsunuz.Babiler Hz. Bab'ı seven ve O'na iman eden kimselerdir.Bu kaleye giden Babiler birbirleriyle arkadaşlardı,birbirlerine karşı sevgi ve hoş görüyle davranıyorlardı.İş bölümü yapmışlardı.Herkes bir işle meşguldü.Biri demircilik,biri marangozluk,biri açıcılık,biri de terzilik yapıyordu.Herkes canla başla birbirine yardım ediyordu.Onlar da sizler gibi birbirlerini seviyor ve birbirlerinin dert ortağı oluyorlardı.

Kaşan yönetimi her zaman bu değerli ve Allah'a tapan insanlarla savaşıyordu.Top ve silah kurşunları bu kaleye kurşun gibi yağıyordu ve her gün birkaç kişi ölüyordu. Kaledekiler ruhani kardeşlerinin ölümüne çok üzüliyorlardı.Ama Allah'ın yolunda olduklarını biliyorlardı.

Babilerden birinin adı Molla Muhammedi Kendi idi.O bilgin bir insandı.Bir oğlu vardı.Bu oğlunu Şeyh Tebarsi kalesine gelirken Kend'te eşleriyle bırakmıştı.Oğlunun adı Abdurrahman'dı.Molla Muhammed Abdurrahman'ı çok seviyordu.Küçük oğlunu beşiğe her koyuşunda onun için güzel şarkılar okurdu.Günlerden bir gün kaleye biri geldi ve Molla Muhammed ile görüşmek istediğini söyledi.Molla Muhammed kalenin kapısını açtı.Kend'den bir hemşehrisinin ona selam verdiğini gördü.Adam şöyle diyordu:

- Eğer hazırlanıp benimle gelersen,sana söz veriyorum ki Reis sana bir şey yapmayacak ve kolaylıkla kendi vatanına dönebileceksin. Molla Muhammed dedi.
- Hayır böyle bir şey yapmayacağım. O kişi şöyle dedi:
- Molla Muhammed Allah aşkına gel.Bu inancından vazgeç. Gel beraber Kend'e gidelim.Karına ve oğluna tekrar kavuş.Oğlun Abdurrahman seni çok seviyor.Sevgili babasını görmek istiyor.Abdurrahman'ın yanına oturup ninni söylediğin ve beşiğini salladığın o günleri unuttun mu?Gel bu küçük çocuğa acı ve bu kaleden çık. Molla Muhammed başını salladı ve dedi:
- Hayır,hayır,böyle bir şey yapmayacağım. Ben mevlamı Hz. Bab'ı seviyorum.Ben bu kalede olan kardeşlerime bağlıyım.Allah'ın yolunda ölmek benim için bir bayramdır.Benim hiç kimseden korkum yok.Abdurrahman'ı seviyorum ama Allah'ı Abdurrahman'dan daha çok seviyorum.Git ve selamımı karıma ve oğluma ulaştır.Onlara de ki Hz. Bab'ın sevgisi ve aşkı kalbime öyle yerleşmiş ki artık eve dönmeyeceğim.Ölene dek bu kalede kalacağım.Abdurrahmanımı da Allah'a emanet ediyorum. Gelen bu kişi ,Molla Muhammed inancından vazgeçsin veya artık Babi değilim desin diye çok uğraştı.Ama Molla Muhammed onun sözlerine aldanmadı.Vedalaştı ve kaleye geri döndü.

O'NU GETİRMEYİNİZ

Sevgili çocuklar!Biliyorsunuz ki Hz. Bahauallah rahata ve huzura sahip,mal ve mülk bakımından zenginlerdi.Çünkü vezir çocuğu idiler.Örneğin kervanlarında her zaman bir çok asil at mevcuttu.Ayrıca hizmetkarları her zaman huzurlarındaydı.Hz. Bahauallah nimet ve zenginlik içinde yaşarlarken insanlara karşı son derece alçak gönüllü idiler.Fakir ve hasta insanlara yardım ediyorlardı.Ama Hz. Bahauallah'ın zuhuru ve Hz. Bab'ın yüce emrinin zaferi ve yayılması sonucunda bela ve acılarla karşı karşıya kaldılar.Örneğin bir gün düşmanlar tüm mallarını yağmaladılar.Öyle bir

durumda idiler ki bir gün Hz. Abdülbaha'nın annesi sevgili oğlunun avucuna bir miktar un döktüler ve dediler:"Bu gün başka bir şeyimiz yok"Hz. Abdülbaha o unu ekmek yerine yediler ve açlıklarını giderdiler.

Geçmiş hikayelerde,Hz. Abdülbaha'nın,babaları Hz. Bahauallah'a karşı duydukları özel sevgi ve aşktan bahsedilmişti.Sevgili babaları hapisteyken Hz. Abdülbaha evde oturup bir haber gelmesini beklerlerdi.O sevimli küçük çocuğun sevgili babasından uzaklığa artık tahammülü kalmamıştı.Babasını bir an önce görmek istiyordu.Sonunda O'nu bir hizmetkarla Hz. Bahauallah'ın huzuruna(zindana)gönderdiler.

O zamanlar Hz. Bahauallah Siyah Çal'da tutuklu idiler.Hizmetkar Hz. Abdülbaha'yı sırtına aldı ve hapishaneye götürdü.Hapishane çok karanlıktı.Dar ve alçak bir kapıdan iki basamak aşağıya indiler.Ama gözleri hiçbir yeri görmüyordu.Çok korkunç bir yerdi.Merdivenlerin yarısında iken birden Hz. Bahauallah'ın sesi işitildi.Buyuruyorlardı:

- O'nu getirmeyiniz.

Ne zamandır babasının o güzel sesini duymayan Hz. Abdülbaha bu ruh verici sesi duymaktan dolayı çok sevinmişti.Ama bir taraftan da hapishanenin o durumu ve sevgili babalarının esir oluşu O'nu etkilemişti.Evet,sevgili babaları öyle bir yerde tutuklu idi ki güneş ışığından ve temiz havadan bile mahrumdu.Hayret!Bu,Cemali Mübareğe karşı ne biçim bir zulüm idi.

Neyse,hizmetkar Hz. Bahauallah'ın emrini duyunca yolun yarısından döndü.Mübarek çocuğun yüzünden üzüntü belli oluyordu.Sevgili babasını görmek istemesine rağmen hizmetkarla birlikte hapishane kapısının dışında oturdular.Tutukluların dışarıya çıkmalarını bekleyerek gözlerini kapıya diktiler.Genellikle günde bir defa tutukluları birazcık temiz hava alsınlar ve güneşten faydalansınlar diye o karanlık ve dar delikten dışarı çıkartıyorlardı.Bekleyiş saatleri sona erdi.Memurlar tutukluları dışarı çıkarttılar.Hepsinin de yüzü üzgün ve solgundu.Hz. Abdülbaha o grupta sevgili babasını gördü.Hz. Bahauallah birkaç tutukluyla bir zincir altındaydılar.Mübarek saçları beyazlamıştı.Vücutları bükülmüş,yorgunluk ve zayıflık belirtileri mübarek çehrelerinden belli oluyordu.Boyunlarına konulan zincir o kadar ağırdı ki hareket etmeleri çok zordu.Memur durma emri verdi.Tutuklular durdular.Gerçekten kimsenin görmeye tahammül edemeyeceği acıklı bir durumdu.Hz. Abdülbaha bu çocukluk dönemlerinde insanların rahatı ve huzuru için zahmet ve zorluğu kabul eden sevgili babasının ezilmesine tanık olmuştu.Tutukluların dışarıda kalma süreleri dolmuştu.Baba ve oğul birbirlerini görme zevkinden dolayı mutluluğa boğulmuşlardı.Ama ne yazık ki bu görüşmenin müddeti kısa sürdü.Memurlar tutukluların geri dönmelerini emrettiler.Hz. Abdülbaha üzgün,yüreği buruk bir halde babasıyla vedalaştı.Sevgili babaları o karanlık mezara geri döndüler.

Hz. Abdülbaha eve giderken yolda hep o hapishanenin karanlığını,babasının vücudunun eğikliğini,yorgunluğunu güçsüzlüğünü ve zincirlerin ağırlığını düşünüyorlardı.Derken eve vardılar.Gördükleri manzara o kadar üzücü ve acıklı idi ki,bunu anneleri ve kız kardeşlerine zorlukla anlatabildiler.O gece ev halkı derin bir üzüntü ve sıkıntı içinde idi.Hz. Bahauallah'ın şehit olmasından ve O'nu bir daha göremekten korkuyorlardı.

CENAB-I KUDDUS KALEYE GİRİYOR

Hz. Bab'ın zuhurundan dört yıl geçmişti.Ama zorluklar ve belalar Babiler için gün geçtikçe daha da zorlaşıyordu.Şeyh Tebarisi kalesinde Babilerin başkanlığını başta Molla Hüseyin yapıyordu. Bir gün Babileri kendi etrafına toplayıp şöyle dedi:"Cenab-ı Kuddus yakında kaleye girecektir.Sizler O'na saygı duymalısınız ve emirlerine itaat etmelisiniz.Çünkü Cenab-ı Kuddus'un makamı yüksek ve yücedir.Hz. Bab bu kişinin imanını ve hizmetini övmüşlerdir.Sizin davranışlarınızdan üzülmesine izin vermeyiniz.Öyle davranınız ki her zaman mutlu ve sevinçli olsunlar.Huzuruna müşerref olun.Sakın izin almadan onu rahatsız etmeyin.Mübarek elini öpmekten sakının.Çünkü bu türlü davranışlardan usanmıştır."

Cenab-ı Molla Hüseyin kaledeki sahabelere devamlı nasihatte bulunuyordu.Cenab-ı Kuddus'un kaleye girmesinin yakın olduğunu hatırlatıyordu.Herkes mutlu ve neşeli idi.Sevgili misafirleri için kaleyi onarıyorlardı.O'nun rahatını ve huzurunu temin etmek için uğraşıyorlardı.

Bir haberci uzaktan heyecanla kaleye koştu.Sahabeler iyi bir haberinin olduğunu anlamışlardı.Haberci yaklaşıncı herkes ona doğru koştu.Haberci Cenab-ı Kuddus'un yolda olduğunu haber verdi.Molla Hüseyin sahabeleri etrafında topladı ve onların her birisine ikişer mum verdi.Kendi eliyle mumları yaktı.Sahabelerin kalenin dışına çıkıp Cenab-ı Kuddus'u karşılamalarını emretti.Karanlık gece mumların ışığından aydınlık bir gün gibiydi.Ahbapların gönülleri de misafirlerin gelişinden gül bahçesiydi sanki.Müminler grubu ormanda ağaçların arasından geçerek karanlık ormanı ellerindeki mumlarla aydınlattılar.Bir taraftan dağ sularının şırıltısı,bir taraftan sahabelerin ayak sesleri.Bir taraftan fedailerin gönül okşayan sesleri ve bir taraftan da ağaç yapraklarının hisirtisi,bütün bunlar birbirine karışmış ve insanı heyecanlandırıyordu.Lacivert gökyüzünde yıldızlar

çok güzel parlıyordu.Bu topluluk neşe ve mutluluk saçıyordu.Uzaktan Cenab-ı Kuddus'un atı göründü.O mübarek zat son derece ağır başlılıkla ata oturmuştu.Simasından neşe ve güler yüzlülük belliydi.Çünkü sevgili arkadaşlarını görmüştü ve onların heyecanından mutluluk duyuyordu.

Ne güzel bir akşamdı.Ahbaplar yolun iki tarafına sıralanmışlardı.Cenab-ı Kuddus'un atı topluluğun arasından geçti.Tebarsi kalesi böylesine bir topluluğu daha önce hiç görmemişti.Bu topluluk lambaların ve mumların saçtığı ışıktan dolayı bir ışık küresi gibi parlıyordu.

Cenab-ı Kuddus'un atı kalenin önünde durdu.Molla Hüseyin onu kaleye kadar getirdi.Kaleye girer girmez istirahat edilen yere gidip arkalarına yaslandılar ve güzel bir konuşma yaptılar.

Molla Hüseyin sessizce ayakta durmuştu ve son derece saygıyla Cenab-ı Kuddus'u dinliyordu.Gece ilerliyordu ama bu neşe ve mutluluk devam ediyordu.

ORTAYA ÇIKIYORLAR

Cenab-ı Hacı Mirza Haydar Ali'yi Bahai olduğu için Mısır'da hapse attılar.Mısır'ın güneyinde olan Sudan ve Afrika'ya sürgün ettiler.Hacı Mirza Ali çok sabırlı bir insandı.Hapis ve işkenceden hiçbir korkusu yoktu.Her zaman mutlu ve güler yüzlüydü.Kalbi Tanrı nuruyla aydınlanmış bir çiçek bahçesi gibiydi.Beladan ve acıdan korkmazdı.Hz. Bahauallah onun tutuklanacağını önceden haber verdikleri için, zindanda bir müddet kalacağını iyi biliyordu.Kendi kitabı olan Behcet-ul Sudur'da şöyle anlatıyorlar:

“Diğer tutukluların hapsedildiği oda benim odama yakındı ve onların onların konuşmaları duyuluyordu.Bir gün hırsızlık yapan birini getirdiler.Hırsız şöyle diyordu:

- Bu Bahaileri tümüyle ortadan kaldırmaları imkansızdır.Çünkü ilk önce Şiraz'da ortaya çıktılar.Şiraz'da onları yakaladılar,dövdüler,bağladılar,öldürdüler,sürdüler ve yağmaladılar.Abade'de ve İsfahan'da tekrar ortaya çıktılar.Burada da onları helak ettiler.Yezd'de ve Neyriz'de de yine ortaya çıktılar.Burada yine öldürdüler,,yaktılar,esir aldılar.Başlarını mızrağa geçirdiler.Çocuklarını ve eşlerini esir aldılar.Ama yine Keşan'da,Kum'da ve Tahran'da ortaya çıktılar.Burada da köklerini kurutmaya çalıştılar.Bu sefer Horasan'da ortaya çıktılar ve bayraklarını yükselttiler.Mazenderan'a gittiler.Tam bir yıl askerler ve devletin orduları onları o kadar çok öldürdüler ki sonunda Babil'in kökünü kazıdıklarına inandılar.Ama Kazvin ve Zencan'da daha çok ortaya çıktılar.Yine öldürdüler,yağmaladılar ve esir aldılar.Ama ne oldu,yine Tebriz ve Azerbeycan'da ortaya çıktılar.Kurucusu olan Hz. Bab'ı Tebriz'de öldürdüler.Daha vakit geçmeden her şehir ve köyde ortaya çıkmaya başladılar.Tahran'da Nasrettin Şah onları o kadar çok öldürdü ki kanlarından sel oluştu.Bağdat'tan İstanbul'a gönderdiler.İstanbul'da,Edirne'de şimdi de Mısır'da ortaya çıktılar.Buralarda da onları tutukladılar.Bakalım şimdi nereden ortaya çıkacaklar Allah bilir.Bu toplumu yok etmek imkansızdır.Gördünüz mü ne kadar yok etmeye çalıştılsa daha fazla çoğaldılar.Onlara ne mutlu! Hırsız öyle konuşunca,zavallıyı “Babileri niye koruyorsun diye çok dövdüler.”

FAKİR VE SECCADE

Hz. Abdülbaha fakirlere her zaman yardım ederlerdi.Hiç bir zaman onlara bağışlarını esirgemezlerdi.Sevgili çocuklar muhakkak ki İran hükümetinin Hz. Abdülbaha'nın yüce babaları olan Hz. Bahauallah'ı Bağdat'a gönderdiklerini biliyorsunuzdur.Hz. Abdülbaha da kışın o soğuk aylarında aileleri ve yakınları ile birlikte son derece zorluklarla ve sıkıntılarla Bağdat'a teşrif ettiler. O zaman Hz. Abdülbaha 9 yaşında bir çocuk idiler.Bağdat'ta 11 yıl yaşadılar.Bu süre zarfında insanlar onları tanımıştı ve son derece saygı duyuyorlardı.

Günlerden bir gün bir fakir Hz. Abdülbaha'nın evine geldi.Çok zavallı idi.Hz. Abdülbaha onu avutup sevgi gösterdiler.Odada güzel bir seccade vardı.Fakir o seccadeye eliyle dokunarak şöyle dedi:

- Çok yumuşak.O seccadenin üzerinde uyuyan kimsenin daha çok uykusu gelir ve rahat eder.
- Hz. Abdülbaha tebessüm ettiler ve buyurdular:
- Bu seccade senin olsun.

Fakir çok şaşırıldı.Seccadeyi aldı ve son derece mutlulukla evden çıktı.Bir kaç gün geçti.Hz. Abdülbaha tesadüfen fakiri gördüler ve seccadenin üzerinde rahat yatıp yatmadığını sordular.Fakir cevap verdi:

- Seccadenin üzerinde daha rahat ve iyi yatılacağını sanırdım.Sonra onunla sedir üzerinde yatmanın hiç farkı olmadığını gördüm,ben de seccadeyi sattım.

ACI KAVUN

Sevgili çocuklar insan yaşamında daima şükredici ve yetinen olmalıdır.Ne durumda olursa olsun Allah'ı unutmamalı,O'nu hatırlamalı ve şükretmeli.Zor durumlarda şükretmek çok makbuldür.Allah şükredici ve sabırlı insanları sever.Hz. Abdülbaha bize her şeyde şükredici olmamızı buyuruyorlar.Bir gün şu hikayeyi anlatmışlardır:

"Asıl,zorluk ve sıkıntılarda şükretmek lazımdır.Yoksa mutluluklarda ve rahatlıklarda herkes şükredicidir.Şöyle anlatılır;Sultan Mahmut bir kavun kesmiş ve Ayaz'a vermiş.Ayaz yemiş ve şükretmiş.Sultan da kavunun tadına bakmak için bir miktar yiyince tadının çok acı olduğunu görmüş.Ayaz'a bu kadar acı bir kavunu nasıl yediğini ve şikayet etmediğini sorunca,Ayaz şöyle demiş:

- Benim için Sultan'ın elinden tüm yiyecekler çok lezzetlidir.Acıyı fark etmedim ve şikayet etmedim.

Öyleyse ilahi nimetlere boğulan insan eğer biraz sıkıntı görürse üzülmemeli ve ilahi nimetleri unutmamalıdır.Bu hikayeyi unutmayın ve yaşantınızda bu öğüdü tutarak üzülmeceğinize inanın.

DOĞU VE BATI'NIN BİRLİĞİ

Amerika'nın çok değerli ahabplarından biri olan Mrs.Parcens,bir gün Amerika'da Hz. Abdülbaha'yı ve yanında bulunanları davet etti.Çok gösterişli bir toplantı idi.Çay,şerbet,tatlı,meyve ahabpların ağırlanmaları için hazırdu ve orada bulunan tüm Amerikalı ahabplar İranlı kardeşleri için hizmet ediyorlardı.Aynı zamanda sevgi ve saygı gösteriyorlardı.Bu ağırlamalardan,batının doğuya karşı sevgisinden ve birbirlerine karşı gösterdikleri lütuf ve şevkatten çok mutlu olan Hz.Bahauallah'ın buyruğunu gözleriyle gören Hz. Abdülbaha mutluluğun ve neşenin doruğunda iken bir latifede bulundular:"Buyrun oturun.Mrs. Percens çayları,şerbetleri,tatlıları ve çeşit çeşit meyveleri dostları için hazırlamıştır.Eğer buraya şimdi sultanlar gelseydi ancak birkaç kişi onlara hizmet ederdi.Ama ahabpların bu gönülden heyecan ve çabaları hiç kimseye karşı mümkün değildir.Sizlere hizmet eden bu insanlar,sizleri canı gönülden seviyorlar.Korkuları,beklentileri olmadan hizmet için ayaklanmışlardır.Bir şair ki iki şeyin bulunamayacağını söylüyor.Dev ve anka kuşu.Yani dev ve anka kuşu gibi sadık ve vefalı arkadaş bulunamaz.Ancak Allah'ın yolunda Hz. Bahauallah size böyle bir dostluğu kurmuştur."

Hz.Abdülbaha'nın sözleri o toplantıda son derece etkili oldu.Herkes Allah'a hamd ederek,aralarında böylesine büyük sevgi olduğu ve bu sevginin Hz. Bahauallah'ın öğretileri yolunda bir yerlere vardığı ve bunun sonucunda batılı ve doğulu kardeş gibi birbirlerini ağırladıkları için şükrettiler.

Hz. Abdülbaha bu birlik ve sevgiyi görmekten oldukça hoşlanıyorlardı.Yüce Tanrı gün ve gün insanların kalplerini birbirine bağlasın diye dua ediyorlardı.

DAR AĞACINI KIRDI

İsfahan'da ahabplardan bir grup toplanmışlardı.Nurani ve yaşlı bir ahabp olan Ağa Mirza Eşref İsfahani'de o toplantıda bulunuyorlardı.Orada bulunanlara dönerek dedi:

- Ruhani kardeşlerim!Çok tuhaf bir rüya gördüm.Hz. Bab yer ile gökyüzü arasında durmuşlardı ve elleriyle gel diye işaret ettiler.Ben kendimde uçma kuvvetini hissettim.Kalktım ve Hz. Bab'ın yanına gittim.Bak diye buyurdular.Baktım,tüm dünya insanları toplu halde barışmışlardı,herkesin yüzünde bir nuraniyet vardı ve bir müzik eşliğinde İsmi Azam'ı sayıklıyorlardı.Bu rüyayı kendim yorumladım.Ben en yakın zamanda bu ten kafesinden uçmalıyım ve diğer aleme geçmeliyim.

Oradakiler bu rüyadan dolayı hüznülediler.Cenabı Mirza Eşref'in suudunun yaklaşmasından dolayı çok üzüldüler.Çünkü o pak ve kutsal bir insandı.Herkes onu çok seviyordu.Onun beğenilmiş ahlak ve karakterini herkes övüyordu.

Bu rüya olayından üç gün geçti.Bir gün kötü bir insan olan bir hükümet görevlisi sokakta Cenabı Mirza Eşref'i gördü ve Cenabı Hacı Mirza Haydar Ali'yi sordu.Çünkü Cenabı Hacı Mirza Haydar Ali'yi tutuklamak maksadında idi.Cenabı Mirza Eşref cevap verdi:

- Cenabı Hacı Çaharbağ Medresesinde kalıyor.

İki yüzlü görevli Cenabı Mirza Eşref'i öğleden sonra çaya davet etti ve gitti.Ahabplar Cenabı Mirza Eşref'e dediler:"Cenabı Eşref gitmeyiniz.Bu adam Hz. İsa'nın havarilerinin soyundan olan Yahudayı Eskaryuti'dir ve bu kötü adamın kötülüklerinden sakının."Cenabı Mirza Eşref cevap verdi:"Allah'ın işini Allah'a havale ediyorum ve gidiyorum."

Cenabı Eşref hükümet görevlisinin daveti üzerine onun davetine gitti.Ama memurlar onu aradan kaymakamlık dairesine götürdüler.O geceyi hapis geçirdi.Sabah o mübarek vücudu asmaları için dar ağacını hazırladılar.Mirza Eşref çok zayıf bir kişiydi.Yüzünden mazlumiyet,sakinlik ve vakar belli oluyordu.Bazı hükümet çalışanları ve şahzadelerden bazıları elinizi bu adamın kanına sürmeyiniz diye feryat ediyorlardı.Ama kabul olunmadı.Yaşlı ve zayıf adamı dar ağacına çektiler.Ama dar ağacı kırıldı.Başka bir gün onu hazırladılar.Tüm komutanlar ve büyükler bu yaşlı adamın öldürülmesi doğru değildir diyorlardı.Şahzade dedi:

- Ulemalar hazırlansınlar ve onunla konuşsunlar.Eğer kalbi kötü değilse, Allah onu Aga Necefi'nin elinden kurtarsın.(Aga Necefi Mübarek Emre düşman ve son derece acımasız İsfahan mücahitlerinden biriydi.)

Ertesi gün ulemalar hazırlandılar.Şahzade sandalyeye oturmuştu.Komutanlar ve büyükler de oturmuşlardı.Halktan iki bin kişi durmuş olayın sonucunu bekliyorlardı.Cenabı Mirza Eşref'i hazırladılar ve soru sormaya başladılar.Mirza Eşref cevap verdi:

- Bu Emir hakkında bilgim vardır.

Dediler:

- Vazgeç.

O dedi:

- Ben yalancı ve aldatıcı olan kimselerden hoşlanmam.

Dediler:

- Dinine küfret.

Cevap verdi:

- İslama göre dinden vazgeçmek dine aykırı yeni bir adettir.Hatta putlara bile küfretmek İslama göre caiz değildir.Kuran'da da vardır.Müslümanların şahadet ettiğine ben de şahadet ederim.Toplantıya girdiğimde selam verdim.Bu konuda Allah diyor ki:"Size selam verenlere mümin değildir demeyin."

Onlar dediler:

- Sen canını korumak için selam verdin.

Cevap verdi:

- Mübarek ayetin de iniş sebebi böyledir.Müslümanların savaşlarından birinde kafirler kaçıyorlardı ve Müslümanlar kovalıyorlardı.Yüz yüze geldiklerinde kafirler selam verdiler.Ama Müslümanlar onları öldürdüler.Bu yüzden bu mübarek ayet nazil oldu.Buna ilaveten ben kendim mücedhitim.Burada bulunan Aga Mirza Muhammet Haşim'den mücedhitlik iznim vardır.

Cenabı Mirza öylesine yüksek sesle ve açık seçik konuşuyordu ki izleyenler dışarıdan duyabiliyorlardı.Bazı ulemalar ve büyükler yerlerinden kalkarak toplantıyı terk ettiler.Toplantıda bulunan Şeyh Muhammet Taki dedi:

- Bu sorgulamayla ona itiraf ettiremeyiz.Şahitlerin gelmelerine ve ondan gördükleri,duydukları şeyleri söylemelerine izin vermek gerekir.

Cenabı Mirza Eşref buyurdular:

- Ben odanın ortasında zincirle oturur haldeyken her kim toplantıya girerse beni görür ve tanır.Zinciri kaldırmamız iyi olacaktır.Ben de odanın bir tarafına oturayım.O zaman beni kim tanırsa doğrudur.

Muhterem yaşlı adamın sözünü dinlemediler.O haldeyken şahitleri çağırdılar.Bir çok ulema ve bilginler o anda toplantıyı terk ettiler.Şahzade Abbas Goli Mirza da küçümseyici bir tavırla toplantıyı terk etti ve dedi:

- Yaşlı adama zulmetmek istiyorlar ve kendilerini şeriatın hakimi olarak biliyorlar.

Cenabı Mirza Eşref'in ölüm fermanı imzalandı.Vakurlu ve sabırlı yaşlı adam bir şey demedi.O'nu asmak istediler.Ama dar ağacı iki kez kırıldı.Başka bir gün dar ağacını tekrar hazırladılar.Ne garip bir gündü!Zayıf yaşlı adamı dar ağacına getirdiler.O sevinç ve neşeden koşuyordu.Seyirciler asla umurunda değildi.Dar ağacına vardığında ipi öptü ve Kuran'dan bir ayet okudu.Böyle mırıldanırken asıldı.Yüzü nurluydu.Rüyası böylece doğru çıktı.Sevgilisinin emriyle yerden gökyüzüne uçtu ve pak ruhlarla arkadaş oldu.

KEYHÜSREV

Mr. Sprak Hindistan'a giden Amerikalı Bahailerdendi.Hindistan'ın Pencap şehrine gitti ve orada hastalandı.Hastalığı çok tehlikeli ve bulaşıcı idi.Bakıcısı ve ilgileneni yoktu.Keyhüsrev adında iyi kalpli bir Bahai genç,Bahai kardeşlerinden Amerikalı birinin Pencap'ta hastalandığını ve bakıcısının olmadığını duyunca dayanamadı ve kendi kendine dedi:

- Gideceğim ve bakıcılık yapacağım.Neden kardeşlerimden biri yalnızlık içinde ve bakıcısız bir şekilde Pencap'ta ölsün?

Keyhüsrev çok iradeli bir gençti.Yolculuk için eşyaları hazırdı ve kendini Pencap'a ulaştırdı.Keyhüsrev Sprak'ın başucuna geldiğinde o çok hastaydı.Keyhüsrev hastanın bu halini görünce ağladı ve kendi kendine dedi:"Ben gayret edeceğim ve ona bakacağım ki sonunda Cemali Mübareğin inayetiyle iyileşsin."O saatten sonra hemen hastanın bakımıyla ilgilendi.Bir dakika bile rahat durmadı.Geceleri uyumuyordu.Hastanın başucunda oturuyordu.Sprak'ın iyileşmesini o kadar çok istiyor,onu o kadar çok seviyor ve ondan o kadar çok etkilenmişti ki yemek yiyemiyordu.Ruhani kardeşinin iyileşmesini bekliyordu.

Sprak Keyhüsrev'in ciddiyet ve sevgisinden iyileşti.Ama Keyhüsrev kendisi çektiği zahmetten zayıflamıştı.Bu yüzden rahatsızlandı ve Spark'ın hastalığına yakalandı.Gitgide hastalığı arttı ve Ebha Meleketuna suud etti.Suud anında yüzü güleç,yaptığı vicdani ve dini vazifeden dolayı mutlu idi.Tüm insanlar şaşırmış ve kendi kendilerine diyorlardı:"Bu ne iyi insandır.Biri batılı diğeri doğuludur.Doğulu kendini batılıya feda etti.Bu ne güç ve kuvvettir ki insanlar birbirleri için kendilerini feda ediyorlar."

Evet,Keyhüsrev başkasının rahatlığı ve huzuru için kendini zahmete atan ve kendi canını kurban eden şevkatli bir gençti.O gerçek bir Bahai idi.Bu haber Hz. Abdülbaha'ya ulaştı.Keyhüsrev'in bu davranışı Hz. Abdülbaha'nın övgüsüne ve takdirine neden oldu.

Hz. Abdülbaha'nın kaleminden Keyhüsrev için Farsça bir ziyaret name nazil oldu.Bir kısmı şöyledir:

"....Ey Keyhüsrev!İki cihanın padişahısın ve ölümsüz cihannın şehriyarisin.Ne kadar azizdin ki bana güzel kokular getirdin ve yüzün altın gibi imtihan ateşinde parladı.Heyecanlandırdın ve sevgi saçtın.Öyle bir iş yaptın ki bu dar ve karanlık cihandan nurani aleme şahlandın.Ne mutlu sana,ne mutlu sana!

GÖNÜL TESELLİSİ

İran konsolosu,Cenab-ı Hacı Mirza Haydar Ali'yi Mısır'da birkaç ahabpla birlikte tutukladı.Konsolos çok sinirli bir adamdı ve Bahailere karşı da acayip bir kını vardı.Başta Cenab-ı Hacı'yı kendi evinde bir müddet hapsedti ve sonra umumi hapishaneye gönderdi.Cenab-ı Hacı diyorlar:"O hapishanede çok güzel günler geçti.Dünyadan kurtulmuştum.Kendimi şehit olmaya hazırlamıştım.Eğer konsolosun evinde şehit etselerdi,çok zayıf olduğumdan kanımın az olduğunu tahmin ediyordum.Şevkatli Yüce Tanrı kendi şehitlerinin kanlarının çok olmasını ve fıskırmasını istedi.Bu ümitle kendimizi teselli ediyorduk ve mutluyduk."

Hacı Mirza Haydar Ali'nin bu sözünden imanlı insanların kendi canlarını Mevralarına feda etmeyi ve bir an önce şehit olmak istediklerini anlıyorsunuz.Hatta zayıflık halinde kanlarının az olduğunu düşünüyorlardı ve etkili olmayacağından korkuyorlardı.Çünkü yere dökülen kanların her damlasının binlerce insanın emri kabul etmesine neden olacağını biliyorlardı.

Yani insanlık Aleminin Birliği ve Umumi Barış yolunda dökülen kanın kuvveti,neticesiz kalmayacaktır.

KÜÇÜK HAYYAM

Hacı Mirza Haydar Ali tüm İran'ı dolaşp,ahbapları teşvik eden ve Mübarek Emri insanlara duyuran mümin bir kişiydi.Cenab-ı Hacı'nın,soğuktan,sıcaktan,kardan,yağmurdan,açlıktan,susuzluktan kesinlikle korkusu yoktu.Hapiste,işkence ve eziyetten korkmuyordu.Sizler İran'da eski zamanlarda araba,tren ve bunun gibi araçların olmadığını biliyorsunuz.İnsanlar deve,katır ve eşeklerin üzerinde yolculuk yapıyorlardı.Tabi ki bu yolculuk çok zor şartlar altında oluyordu.Atalarımız bu Mübarek Emri insanlara ulaştırmak için işte bu şekilde zahmete katlanmışlardır.Neyse Cenab-ı Hacı Mirza Haydar Ali Tahran'a girdiğinde ziyaretçilere mahsus olan çok güzel bir yeri seçti ve Bahailerden birini ziyaret etti.Onun vasıtasıyla Hamedan ahabplarından biri olan Yahuday Alakbend'in evini buldu ve oraya gitti.

Yahuda Bey'in,Hayam adında çok terbiyeli ve iyi bir çocuğu vardı.Daha yeni konuşmaya başlamıştı.Cenab-ı Hacı Mirza Haydar Ali,Yahuda Bey'le sohbeta başladılar.Yolculuklar ve tebliği işlerle ilgili konuşuyorlardı.Bu sırada küçük Hayyam odaya girdi ve çocuksu küçük sesiyle "Allah-u Ebha" dedi. Cenab-ı Hacı Mirza Haydar Ali bu küçük çocuğun "Allah-u Ebha" demesinden o kadar mutlu oldu ki yerinden sıçradı,onu kucakladı ve öptü.Mutluluğundan tüm gecenin yorgunluğunu unuttu.Neden olduğunu biliyor musunuz?O küçük çocuğun Bahai ahlak ve edebine göre yetiştirildiği ve çok terbiyeli olduğu için.

Hayyam ellerini göğsünde birleştirdi.Babasından ve misafirlerden münacat okumak için izin istedi.Ezberlediği münacatı son derece edep içersinde okudu.Hacı Mirza'nın sevinç ve mutluluğu ikiye katlandı.Onu ve onu öyle yetiştiren babasını methetti. Cenab-ı Hacı Mirza Haydar Ali evine döndüğünde kalemi kağıdı eline alıp Hz. Bahauallah'a bir mektup yazdı.Hz. Bahauallah bu haberden dolayı çok sevindi.Bu mektuba karşılık olarak o çocuğun adına bir levih buyurdular.Bu levih Arapça nazil olmuştur.Farsça tecümesi şöyledir:"Ey yaşı küçük ve makamı büyük!Küçük yaşında öyle bir makama ulaşmışsın ki insanların Mevraları seni zikrediyorlar.Ne mutlu sana ve ne mutlu senin münacatını işitene!"

Cenab-ı Hacı Mirza bu levhi alınca çok sevindiler.O levhi küçük Hayyam'ın babasına gösterdiler.Hayyam'ın babası da çok sevindi ve Cenab-ı Hacı Mirza'ya teşekkür etti.Hz. Bahauallah tarafından kendisine levih yazıldığını duyan Hayam ise sevinç ve mutluluktan zıplayıp koşuyordu ve şirin,çocuksu gülüşleriyle sevincini belli ediyordu. Cenab-ı Hacı Mirza ahbabların toplantısında "Allah'a hamd olsun ki,bu çocuğun sesini işittim"diye iftihar ediyordu.Çünkü Hz. Bahauallah o levihde "Ne mutlu senin münacatını işitene"diye buyuruyorlardı.

HIRSIZ YUSUF

Hacı Mirza Haydar Ali Mısır'da tutuklu iken kendisiyle birlikte bir çok kişi vardı.Onlardan biri hırsız Yusuf'tu.Yusuf'un kötülüğünü gören Hacı Mirza,yanıdakileri kimse onunla konuşmasını diye öğütledi.Çünkü Hz. Bahauallah buyuruyorlar:"İyilerin yoldaşlığını ganimet bil,kötülerin yoldaşlığından elini çek,gönlünü kaldır."Cenab-ı Hacı'nın aklında hep bu söz vardı ve bu kötü insanlardan ne kadar uzak kalırsa,onların kötülüğünden kurtulacağını biliyordu.Bir gün,Yusuf zor duruma düştü.Zavallı Yusuf'un iki gün aç kaldığını ve hiçbir yiyeceği olmadığını haber verdiler.Hacı Mirza çok şevkatli olduğundan ve Bahai terbiyesi aldığından dolayı Yusuf'a acıdı ve kendi kendine dedi:"Bu zor durumda,eğer ona yardım etmezsem,Allah'ın katında suçlu olurum.En iyisi ona bir şey vereyim."Sigara kağıdının içine bir Mısır parası koydu,Yusuf'a verdi ve dedi:"Yusuf,bu sigarayı al."Yusuf sigarayı aldı ve açtı.İçinde para gördü.Çok sevindi.Hacı Mirza kendi yiyeceği ve giyeceği ne varsa onun payını veriyordu.O da kendince dua ediyordu.Mahtuslular geceleri mısır dövüyorlardı.Çünkü orada hapishanede bulunanlara mısır vermek adetti ve mahtuslular kendileri onu ekmek yapıyorlardı.Zindanlılardan bir grup ne olursa olsun hapisten kaçmaya karar verdiler.Mısır dövme zamanında bu grup ayaklarına bağlanmış olan zincirleri,açılması için kazıyorlardı ve mısır dövme işi,grubun zincirleri kazarken çıkardıkları seslerin duyulmasını engelliyordu.Gece yarısından sonra ayakları zincirlerden kurtuldu ve hapisten kaçtılar.Hepsi sekiz kişilerdi.Askerler arkalarından koştu.Dördünü yakalayıp,dördünü kaçırdılar.O günün sabahı mahtuslara karşı kötü davrandılar ve eziyet ettiler.Hırsız Yusuf hapishane müdürüne gitti ve dedi:"Kaçanların zincirlerini kazıdıkları alet Hacı Mirza Haydar Ali ve İranlı arkadaşlarının yanındadır.Suç onlarındır."

Sabahtan o günün ertesi gününe kadar tüm zindanlılara zincir bağladılar.Kaçmaya kalkan o dört kişiyi yakaladıklarını ve kurşuna dizeceklerini haber verdiler.Tüm zindanlılar perişandı.Ama Hacı Mirza arkadaşlarına dedi:"Yarın bu tutuklular içinde sadece biz zincirlenmeyeceğiz.Bu tutuklulara hizmet etmek için söz vermeliyiz.Canı gönülden onlara sevgi göstermeliyiz."Ertesi gün Miralay hapishaneye girdi.Tüm tutukluları zincirlerle birlikte çıkardılar ve üzerlerine yürüdüler.Ansızın Miralay dedi:"Bu İranlıların kaçma olayında bir payları yok.Zincirlerini çözün."Askerler Miralayın emriyle koşup zincirleri çözdüler ve onları serbest bıraktılar.O dört kişiyi kurşuna dizerlerken Hacı Mirza gözlerini kapattı.Üç gece ve gündüz tutuklular zincire bağlandılar.Hacı Mirza ve arkadaşları bu tutuklulara bakıyorlardı ve ilgileniyorlardı.

Bir gün Cafer Paşa Mısır hükümdarlarına mektup yazdı.Şöyle diyordu:"Bu İranlılar terbiyeli iyi insanlardır.Onlardan kötülük ve fesatlık göremezsiniz.Eğer izin verirseniz Hertum'da kalsınlar.Çünkü insanlara faydaları dokunur."Önceden onları Feşude'ye göndermek istiyorlardı. Feşude havası ve suyu çok kötü olan bir yerdi.Hırsız Yusuf yüz kişiyle birlikte Feşude'ye gönderildi.Cenabı Mirza ve arkadaşları Hertum'da kaldılar.İyiliğin sonucu işte budur!

ŞARAP KÜPÜNÜ KIRDI

Hacı Mirza Haydar Ali yolculuğu sırasında Sebzevar'a vardı.Horasan'ın şehirlerinden biri olan Sebzevar'ın o zamanki hakimi Şocaetdole idi.Onun Mirza Hüseyin adında çok bilgili bir sekreteri vardı.Ama Allah'a ve peygamberlerine inanmıyordu.İçki ve uyuşturucu kullanıyordu.Sebzevar ahbablarından biri Hacı Mirza Haydar Ali'ye böyle bir kişinin Bahai dinini kabul etmesi halinde bu kötü alışkanlıklardan vazgeçeceğini ve çok faydalı olacağını söyledi.

Hacı Mirza Haydar Ali onunla görüşmeyi kabul etti.Öğleden sonra evine gitti.Akşam orada kaldı.Akşam yemeği yediler.Sohbetleri o kadar tatlıydı ki sabaha kadar uyumadılar.Her konudan konuşuyorlardı.Cenabı Hacı Mirza Haydar Ali emirden konuşmak istiyordu.Ama Mirza Hüseyin bunu anlayınca hemen konuyu değiştiriyordu. Cenabı Hacı Mirza onunla konuştuğu ona olan sevgisi daha çoğalıyordu.Çünkü o çok hoş sohbet ve zeki bir insandı.Cenabı Hacı kendi kendine dedi:”Cemali Mübareğin teyidiyle ona tebliğ edeceğim ve onu doğru yola davet edeceğim.” Cenabı Hacı Hz. Bahauallah’ın teyidi olmaksızın hiçbir suretle kimsenin Bahai olamayacağını biliyordu.Bu yüzden Allah’a yönelip teyid istedi.Kuran’da da şöyle bir ayet vardır:”Tanrı insanları hidayet eder.Tebliğ vasıtasıdır.”

Cenabı Hacı Mirza Haydar Ali,Mirza Hüseyin’in evinden ayrılırken ona dedi:

- Cenabı Mirza Hüseyin acaba siz şimdiye kadar Hz. Bahauallah’ın levihlerinden okudunuz mu?

Mirza Hüseyin cevap verdi:

- Hayır efendim.Hiç okumadım.

Cenabı Hacı son derece yumuşak bir şekilde dedi:

- Neden?

Mirza Hüseyin cevap verdi:

- Okumak istemedim.Vicdanım rahattır.

Cenabı Hacı dedi:

- Buna inat veya gazez mi sebep oldu.Yoksa başka bir şey mi?Siz kütüphanenizde pek çok kitaba sahipsiniz ve hepsinin de boş olduğuna inanıyorsunuz.Ama bilgi edinmek için okuyorsunuz.Peki bizim kitabımızı okumaktan veya bizim maksadımızı öğrenmekten niçin kaçırıyorsunuz?

Mirza Hüseyin dedi:

- Cenabı Hacı!Beni yere vurup acze düşürdün.Gecenin başından şimdiye kadar seninle güreştim.Sonunda sen yendin.Senin sözün doğrudur.Kitap gönder okuyayım.

Cenabı Hacı ona kitap göndereceğine söz verdi.O gün birbirleriyle vedalaşıp ayrıldılar.Sonra Hz. Bahauallah’ın yazmış olduğu İkan kitabını gönderdi.Öğleden sonra Mirza Hüseyin’den Cenabı Hacı’ya onu eve davet eden bir not ulaştı.Akşam evine gittiğinde onu evin avlusunda İkan’ı okurken buldu.Hacı Mirza’yı bekliyordu.Mirza Hüseyin hal hatırdan sonra İkan’ı açtı ve dedi:

- Şimdiye dek bu kadar iyi,açık ve eksiksiz bir kitap yazılmamıştır.Enbıyalar,hekimler,arifler,ulemalar hepsi bu kitabın bir satırını veya bir konusunu bile yazmaktan acizdirler.Bu kitabın sahibi Tanrılık iddia etse bile doğrudur ve herkesin kabul etmesi gerekir.

Cenabı Hacı Mirza Haydar Ali bu sözlerden dolayı çok sevindi.Allah’a hamdolsun ki Hz. Bahauallah’ın teyitleri ulaştı.Bu bilgili ve zeki insan İkan’ı okuduktan sonra değişti.

Mirza Hüseyin kitabı Cenabı Hacı’nın yanında okuyor ve övgüler yağdırıyordu.Sonunda Mirza Hüseyin emri kabul etti.Tam on iki kez İkan kitabını okudu.Bir kısmını ezberlemek istiyordu.Cenabı Hacı bu kitabı ona armağan etti.

Mirza Hüseyin doğaya inanan ve Allah’a inanmayan biriydi.Allah’ı tanıdı.Hz. Bahauallah’ın zuhuruna iman etti ve gerçek bir Bahai oldu.Evinde içki küpü vardı.Ama Bahailikte içki içmenin ve uyuşturucu kullanmanın yasak olduğunu bildiği için şarap küpünü kırdı ve uyuşturucuyu bıraktı.Karısını ve çocuklarını da tebliğ etti.Ulemaların evine giderek onları emre davet etti.Bir çok insana rehber oldu.Yerdi,gök oldu.Maddiydi,ruhani oldu.Tabiattan kesildi,Allah’a bağlandı.